

Phần 2

Một ngày mùa xuân nắng ấm. Giữa ngàn hoa tung bừng khoe sắc, trong hoa viên, có một thiếu nữ tóc xõa dài, gương mặt thanh tú khả ái đang thật tươi tắn trong vai người mẫu để cho anh chàng họa sĩ tài ba hoàn thành kiệt tác, của mình.

- Xong rồi!

Chàng họa sĩ sáng khoái reo lên, môi nở nụ cười mãn nguyện. Cô người mẫu suốt mấy tiếng đồng hồ cố gắng đã mỏi nhừ nằm luôn xuống thảm cỏ than thở:

- Lần này xong thật không đây? Đặng Đức à! Nói cho em biết ngày mai có phải ngồi như vậy nữa không? Nếu có thì em phải trốn thôi... mặc kệ anh và bức tranh của anh.

Gương mặt đẹp trai với đôi mắt sáng như sao của Đặng Đức thoáng cười. Anh liếc mắt nhìn cô “người mẫu bất đắc dĩ” rồi gỡ bức tranh ra khỏi giá vẽ mang đến.

- Lao động nghệ thuật là phải cực nhọc như vậy đó. Bức họa chân dung đã hoàn thành. Kể từ giây phút này em được trả tự do, không cần theo anh đến đây mỗi ngày để làm dáng nữa. Nè, mở mắt ra xem kiệt tác, của anh thế nào?

Cô gái làm như không nghe thấy gì, cứ nhắm mắt nằm im. Đặng Đức tinh nghịch rút lấy một cọng cỏ để nhẹ vào mũi cô gái. Nhột không chịu nổi, cô bật dậy hét toáng lên:

- Tại sao lại chọc em? Đặng Đức? Anh thật dễ ghét. Dễ ghét quá đi!

Đặng Đức bị đâm thình thịch vào vai chỉ biết cười. Cô gái này là vậy đó, thân thiện lắm rồi mới chịu đùa giỡn cùng anh. Không như trước đây lúc nào cũng lạnh lùng xa cách. Nhưng khiến Đặng Đức yêu thích hơn cả là tính tình hiền hậu, dễ mến của nàng.

- Xem đây nè!

Đặng Đức đưa bức họa ra trước cô gái, cất giọng trịnh trọng:

- Thưa cô người mẫu Quế Hương kiều diễm! Mời cô làm người đầu tiên nhận xét giùm bức họa của tôi. Xin cho biết cảm tưởng của cô về bức họa này.

Quế Hương nhìn bức họa rồi chồm tới như muốn ôm luôn vào lòng bật kêu lên:

- Ôi! Đẹp quá! Nãy giờ em không dám nhìn là vì em sợ... Đặng Đức! Người con gái trong bức họa này có thật là em không?

- Cả tuần qua, em chịu khó làm người mẫu cho anh... không họa em thì họa ai đây? Em ngạc nhiên lắm sao... Để anh nhìn em một chút nha. Em ở ngoài còn đẹp hơn cả trong bức họa này.

Quế Hương đỏ mặt nhìn Đặng Đức, cười nheo cả mắt. Nàng nghiêng qua nghiêng lại xem bức họa một cách tỉ mỉ và thích thú:

- Cảm ơn anh đã khen... Nhưng em biết anh quá lời thôi. Quê mùa như em mà đẹp cái nổi gì. Đặng Đức! Lần sau nếu có muốn họa... thì em... em sẽ tiếp tục tiếp tục làm người mẫu cho anh.

Mới hồi nãy đòi bỏ mặc anh bây giờ lại tình nguyện rồi. Phản ứng của Quế Hương cho thấy bức họa của mình không phải là bức họa tồi. Chưa bao giờ Đặng Đức cảm thấy vui như vậy. Anh nhìn Quế Hương triu mến rồi nhìn bức họa, nói như đùa:

- Bắt đầu xem trọng tài năng của anh rồi chứ gì? Vậy có đồng ý... làm người mẫu suốt đời cho anh không?

Quế Hương hiểu Đặng Đức muốn nói gì. Nàng mỉm cười, đôi gò má ửng hồng lên dưới ánh nắng.

- Anh có vẻ thích hai chữ suốt đời lắm. Hiện tại có được bao nhiêu thì cứ hưởng bấy nhiêu đi. Tính chi tới chuyện xa vời không có gì làm chắc chắn.

- Tại sao không chắc chắn? Chỉ cần em gật đầu với anh thì tất cả sẽ không có gì thay đổi. Quế Hương! Anh muốn...

- Em xin anh mà, Đặng Đức. Em không muốn nghe anh nhắc tới chuyện câu hôn em nữa. Hãy thực tế một chút... Hai đứa mình chưa có sự nghiệp tương lai gì cả.

- Thôi được! Em không thích... thì anh không nhắc nữa.

Đặng Đức im lìm thở ra. Lại thất bại nữa rồi! Chẳng hiểu đến bao giờ Quế Hương mới gật đầu ưng thuận anh đây? Đường như lợi thế gần gũi bên Quế Hương đối với anh không được may mắn lắm, cũng chẳng giúp ích được gì.

Trở lại chuyện bức họa, Đặng Đức nói:

- Bức họa này sẽ có tên gọi là: Thiếu nữ giữa mùa xuân. Anh không có tiền thuê người mẫu mới nhờ đến em. Nhưng anh hứa, nếu bức họa này đoạt giải trong bất kỳ cuộc thi nào, anh sẽ chia một nửa giải thưởng cho em.

Quế Hương nhướn mắt cười. Bằng một cử chỉ khá thân thiện, nàng tựa đầu vào vai Đặng Đức, nói:

- Anh họa rất đẹp! Chỉ cần thỉnh thoảng anh tặng em một bức họa thu nhỏ là được rồi... em không cần thù lao đâu. Nhưng Đặng Đức à. Đến bao giờ anh mới trở thành một họa sĩ thực thụ đây, để có thể mở phòng trưng bày bán tranh riêng của mình?

Đặng Đức hít một hơi thở sâu, ngược mặt nhìn trời, giọng cũng nhẹ tênh:

- Đó là ước nguyện của anh, sớm muộn gì thì anh cũng đạt được. Quế Hương! Anh biết em muốn nhắc nhở anh phải cố gắng lên... phải kiến tạo sự nghiệp vẻ vang và phải báo hiếu cho mẹ anh thật sớm. Vì bà đã già rồi. Chỉ còn một năm nữa thôi, anh sẽ tốt nghiệp. Trong một năm này, anh phải đạt được chút tiếng tăm trong giới hội họa tạo tiếng vang lớn trong những cuộc thi có tầm cỡ... Có như vậy, sự nghiệp của anh mới bắt đầu được dễ dàng và thuận lợi.

Quế Hương ngược lên mỉm cười. Bàn tay nhỏ của nàng lần tìm bàn tay Đặng Đức, siết chặt động viên:

- Em chúc anh đạt được tất cả những gì mà anh mong muốn.

- Ngoại trừ một điều mà em không thích và mãi hoài né tránh anh... có phải không?

Quế Hương quay mặt đi nơi khác, trong khi Đặng Đức thoáng buồn và xúc động.

Hai năm rồi, mới đó mà đã hai năm rồi, kể từ khi Quế Hương xuất hiện và trở nên thân thiết với Đặng Đức thì niềm vui và nỗi buồn của anh đều có Quế Hương chia sẻ. Từ lúc nào, ngoài tình cảm anh em, bạn bè đã có dáng dấp của tình yêu trai gái.

Anh yêu Quế Hương không chỉ vì nàng xinh đẹp, mà vì nàng là một người con gái hiền hậu, chịu thương chịu khó, vì nàng có những tố chất đặc biệt đáng để một người như Đặng Đức ngưỡng mộ và thần phục.

Thế nhưng, tình yêu sôi nổi và nóng bỏng của Đặng Đức vẫn không được nàng tiếp nhận, nàng luôn viện đủ lý do để từ chối Đặng Đức. Có lẽ, sự thiếu thốn và nghèo nàn đã khiến cho nàng sớm biết coi trọng sự nghiệp. Bao giờ Đặng Đức dạn dĩ đề cập đến chuyện chung thân thì khi ấy Quế Hương nhất định xen vào cho bằng được hai chữ sự nghiệp.

Cũng phải! Muốn lập gia đình thì cái lớn lao đầu tiên là đời sống gia đình phải được bảo đảm. Hiện tại Đặng Đức còn ăn bám vào mẹ, Quế Hương thì vất vả ngược xuôi cả ngày lẫn đêm, bao nhiêu tiền kiếm được cũng chỉ đủ nuôi má

và em trai... nào có ai dư dả gì đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Huống hồ chi hôn nhân là chuyện hệ trọng cả một đời.

Nói gì thì nói, có một điều Đặng Đức phải công nhận là về phương diện chăm lo cho gia đình, Quế Hương đảm đang và tài giỏi hơn anh nhiều. Hiểu rõ Quế Hương như vậy, Đặng Đức sao có thể giận nàng cho được. Quay sang Quế Hương, Đặng Đức nắm lại bàn tay nàng thân thiện:

- Thôi được! Từ nay những gì em không thích, anh sẽ không nhắc đến nữa, sẽ không làm em khó chịu nữa... Nhưng lúc nào anh cũng chờ câu trả lời của em. Một năm, mười năm hay lâu hơn nữa anh vẫn đợi.

Quế Hương thở dài lòng chột buồn khó tả nhưng vẫn cố giữ vẻ tươi tắn trên gương mặt. Nàng có nỗi khổ trong lòng, không ai biết và Đặng Đức cũng không biết.

- Em xin anh đừng nói trước bất cứ một điều gì cả... Cũng đừng buộc em phải hứa hẹn... Vì biết đâu, trọn kiếp này em mãi là một kẻ cô độc thì sao?

- Nếu vậy thì anh chẳng ngăn ngại gì mà không nguyên rủa... nhân loại trên hành tinh này đều cô độc hết. Hãy cô độc hết đi!

Đặng Đức la to lên. Quế Hương lắc đầu phì cười. Nàng “gàn bướng hay chập mạch” cỡ nào thì Đặng Đức sẽ đối lại y như thế. Có vẻ như nàng điên thì anh cũng sẵn sàng điên và nếu có muốn tranh cãi tới già thì anh cũng sẵn sàng luôn.

Nhìn nắng đã lên cao, Quế Hương nhồm dậy xem đồng hồ trên tay rồi nói:

- Đến giờ em phải đi làm rồi! Đức à! Nhấn lại giùm với má của em là em đi làm luôn, Em đi nha!

Đặng Đức không nói, chỉ gật đầu. Đợi cho bóng Quế Hương khuất mất rồi, anh mới từ từ thu gom đồ nghề của mình lại để ra về mà lòng cứ vẫn vương những điều nghĩ ngợi. Lắm lúc Quế Hương tỏ ra kỳ bí và mờ ám lắm. Cũng có lúc Đặng Đức linh cảm Quế Hương đang giấu giếm mọi người chuyện gì đó. Nhưng làm sao Đặng Đức dám hỏi đây? Có lần anh cứ một hai đòi biết chỗ làm của Quế Hương chỉ để thỉnh thoảng được đưa đón nàng về thôi, vậy mà... đã bị Quế Hương giận dữ đúng một tháng trời. Vẻ mặt thờ ơ, lãnh đạm của nàng lúc giận đã làm cho Đặng Đức khó chịu biết chừng nào.

Từ đó, anh tự nhủ: Thà là mình tin tưởng tuyệt đối vào Quế Hương như những người thân của nàng tin nàng, chứ không thể có những suy nghĩ và hành động khiến Quế Hương buồn lòng được.

Đặng Đức khoác túi đồ nghề lên vai chậm rãi rời khỏi công viên mà trong lòng những điệp khúc buồn cứ ngân lên réo rắt. Anh buồn vì Quế Hương ngày

qua ngày cứ từ chối tình cảm của anh. Anh buồn vì cảm thấy mình chưa hiểu hết Quế Hương. Anh buồn vì sự nghiệp của anh còn mông lung quá. Muốn ghé một vai gánh bớt trách nhiệm gia đình với người mà anh thương nhất cũng không có khả năng.

Một thanh niên đã trưởng thành mà chưa có sự nghiệp trong tay thì thật là vô dụng.

Chiếc xích lô thắng lại thật gấp. Thúy Liễu bước xuống xe, tay xách hai bịch đồ nặng trĩu. Trả tiền xe xong, nàng xách đồ đi một mạch tới trước. Ngôi biệt thự trước mặt là chỗ làm của nàng.

Hàng ngày vào lúc mười giờ sáng, nàng phải tới chỗ mua bán của bà chủ lấy thức ăn do bà mua sẵn mang về nấu nướng, để vào lúc giữa trưa mọi người sẽ tề tựu về gồm có: ông bà chủ, cô Hai và cô cháu gái chuyên chăm lo nhà cửa. Họ làm việc mỗi người một nơi, nhưng tới giờ cơm thì luôn luôn có mặt để dùng chung với nhau.

Ngoài công việc nấu nướng, Thúy Liễu còn đảm trách thêm phần giặt ủi và quét dọn nhà cửa. Nàng làm tươm tất mọi việc trong một khoảng thời gian hạn hẹp. Nàng giỏi giã đến độ không ai có thể bắt bẻ hay chê bai được. Tuy nàng không tỏ ra thân thiện lắm với ai, nhưng mọi người đều dành tình cảm quý trọng cho nàng.

Ngôi biệt thự sang trọng, kín cổng cao tường, Thúy Liễu đưa tay lên định ấn chuông thì bỗng giật mình quay lại vì có tiếng gọi phía sau nàng:

- Thúy Liễu! Thúy Liễu!

Chiếc xe du lịch trờ tới thật êm. Qua ô cửa xe có thể nhìn thấy rất rõ một gương mặt đứng tuổi nhưng còn rất hồng hào với bộ ria mép tía tốt công phu. Người đàn ông nhìn Thúy Liễu, cười thật tươi:

- Thúy Liễu!

Ông ta gọi thêm một lần, Thúy Liễu nhận ra ông chủ của mình liền quay hỏi:

- Ông chủ! Có chuyện gì không.

- Đến đây!

Thúy Liễu bước tới gần hơn:

- Thưa ông.
- Vào xe đi... Tôi có chuyện cần Thúy Liễu đi theo.
- Nhưng đến giờ tôi phải nấu cơm dọn dẹp rồi.
- Chuyện đó không cần lo nữa. Lên xe đi!

Cửa xe mở ra, Thúy Liễu xách luôn hai giỏ thức ăn lên xe ngồi bên cạnh ông chủ. Chiếc xe lập tức lao vút đi.

Chẳng lâu sau chiếc xe dừng lại trước một quán cà phê. Thúy Liễu còn đang ngỡ ngàng thì ông chủ của nàng về mặt hơn hớ lên tiếng:

- Từ nay Liễu đừng có một tiếng, hai tiếng gọi ông chủ nữa. Cứ gọi là anh Dũng cho thân mật. Vào trong nói chuyện một chút. Anh có nhiều điều phải nói với Liễu.

- Nhưng thưa ông... sẽ trễ giờ... trưa nay không kịp cơm cho mọi người.
- Lại nữa rồi? Đã bảo không cần làm cơm nữa mà!

Thúy Liễu bị ông Dũng lôi tuột ra khỏi xe. Bất đắc dĩ, Liễu phải theo bước vào quán.

- Em uống gì?
- Dạ... uống gì cũng được.
- Cho một ly cam vắt và một cà phê đá!

Ông Dũng gọi nước xong quay sang nhìn Thúy Liễu, mỉm cười:

- Sao nhìn anh bằng ánh mắt đầy hoài nghi như thế. Anh chỉ làm những điều tốt cho Liễu thôi.

- Nhưng thưa ông...
- Lại nữa rồi...

Ông Dũng xua tay:

- Anh không còn là ông chủ của em nữa. Từ giờ trở đi anh sẽ là người bảo bọc cho em.

Thúy Liễu còn chưa kịp thốt lời thì ông Dũng lại nói:

- Bây giờ... chỉ có hai người, anh cũng không cần giấu giếm nữa... anh... anh yêu Liễu... yêu từ lâu rồi. Anh dõi theo em từng bước đi và biết em rất rõ. Ngoài thời gian làm việc trong gia đình anh, buổi tối, em còn đi làm bồi bàn ở nhà hàng Pha Lê. Em làm việc nhiều quá như vậy, bộ cần tiền lắm sao? Hãy chú trọng tới sức khỏe của mình nữa...

Thúy Liễu hết sức ngỡ ngàng trước nguồn tin quá chính xác của ông Dũng. Thì ra mình luôn bị ông ấy theo dõi. Thúy Liễu thốt lên:

- Ông chủ! Sao ông lại theo dõi tôi?

- Vì anh yêu mà. Vì anh không muốn em vất vả nữa.

Vẻ mặt ông Dũng đầy thương xót. Ông rút từ trong túi ra một xấp tiền dày cộm đặt tới trước mặt Thúy Liễu:

- Hãy giữ lấy! Anh mua hết những việc làm của em... chỉ cần em chịu ở nhà bầu bạn với anh... Hàng tháng, em cần bao nhiêu anh sẽ mang tới cho em chi dùng.

- Không được đâu!

Thúy Liễu kịch liệt phản ứng:

- Tôi không thể nhận tiền của ông. Ông chủ! Ông đã có gia đình rồi... hãy về mà lo cho gia đình của ông đi. Cuộc sống của tôi, tôi tự lo lấy.

- Đừng từ chối anh! Tất cả là do anh tự nguyện mà Thúy Liễu! Anh thấy em cực khổ mà thương. Lẽ nào anh đem sung sướng đến cho em mà em không muốn. Được rồi! Từ từ mà chấp nhận anh cũng được. Cầm tiền đi!

Ông Dũng nắm tay Thúy Liễu đặt gói tiền vào. Giữa lúc Thúy Liễu còn chưa kịp hành động gì thì nghe một tiếng thét thật lớn:

- Ông Dũng!

Tiếp sau là tiếng thét nhỏ hơn:

- Ba!

Phản xạ tự nhiên, Thúy Liễu hất văng xấp bạc ra giữa bàn. Ông Dũng thấy vợ con cùng xuất hiện thì lúng túng, mặt mày biến sắc. Ông nhìn vợ, cười giả lả:

- Thu Trang! Hai mẹ con bà...

Bà Thu Trang sấn tới mặt mày trắng bệch, đờ đờ sát khí:

- Ông thắc mắc vì sao hai mẹ con tôi biết ông ở chỗ này chứ gì? Ngoại trừ ông không làm thì người ta mới không biết. Được quá rồi, ông chủ và cô đầy tớ hẹn hò với nhau, tình ơi là tình mà.

- Bà làm sao vậy? Đừng có ghen ầu giữa đường mắt mặt lấm nha. Tôi và Thúy Liễu chỉ vô tình gặp nhau thôi.

- Ba nói láo!

Cô con gái của ông Dũng sấn tới chỉ trích:

- Chính mắt con thấy ba đưa Thúy Liễu tới đây. Hai người cùng ở trên xe bước xuống, như vậy là vô tình đó sao?

Đích thị là con nhỏ này kéo mẹ nó tới đây rồi. Chà! Gay go thật! Phải tính sao đây? Ông Dũng cố bình tĩnh can gián:

- Thu Trang à! Chuyện đâu còn có đó, về nhà rồi tôi giải bày cho bà nghe. Chúng ta về thôi!

- Đâu có dễ như vậy được! Giải bày ở nhà hay ở đây gì cũng thế thôi. Ông đừng tính kế hoãn binh để giải vây cho cái con hồ ly này. Hôm nay tôi nhất định không buông tha. Nó đâu có sợ nhục, vì vậy mà tôi phải cho nó nhục.

Sự ghen hờn làm cho mặt bà Thu Trang tái xanh không còn chút máu. Đôi mắt bà long lên thật dữ, tia nhìn của bà dành cho Thúy Liễu khiến nàng run lên vì kinh sợ.

- Thưa bà chủ... tôi...

- Câm miệng!

Bà Thu Trang quát:

- Cô không có đủ tư cách để biện hộ cho mình. Hóa ra, cô chỉ là thứ hồ ly giả đi làm người ở... thực chất là đê mê hoặc những ông chủ giàu sang kiếm tiền.

- Tôi không có.

- Vậy thì tiền này ở đâu ra mà cô chối? Tiền này ở trên trời rớt xuống hay sao?

Bà Thu Trang chỉ vào xấp tiền trên bàn la lớn. Thúy Liễu đuối lý, dù rằng tình ngay lý gian. Nàng đau buồn nhìn cô con gái của ông bà chủ, cầu cứu:

- Cô Hai! Xin cô hãy giúp tôi nói với bà chủ đi... Tôi không phải hạng người đó đâu. Tôi không có mê hoặc ông chủ.

- Tôi không tin chị!

Cô gái hất tay Thúy Liễu ra, nhìn nàng hần học:

- Gia đình tôi, ai ai cũng đối xử tốt với chị... Làm tưởng chị là một người hiền lương. Ngờ đâu... ma quỷ thì bao giờ cũng có tà tâm. Chị muốn đoạt chồng của mẹ tôi, muốn đoạt ba của tôi, còn bảo tôi bênh vực cho chị nữa sao? Tôi không có rộng rãi như vậy đâu.

Thúy Liễu cảm giác như bị dồn tới bước đường cùng, muốn khóc cũng không được, muốn bỏ chạy cũng không xong. Giữa lúc đó bà Thu Trang bỗng xắn tay áo lên, vẻ mặt đanh lại. Ông Dũng phóng tới trước mặt vợ:

- Bà định làm gì?

- Đánh nó chứ làm gì! Tôi cần phải cho con yêu tinh này một bài học.

- Mẹ à... có nên không?

Cô con gái tuy không bênh vực Thúy Liễu, nhưng thấy mẹ chuẩn bị đánh người thì lòng đầy lo lắng nên can gián. Vừa khi ấy, chợt ở đâu xen vào một giọng nói chắc nịch:

- Tất nhiên là không nên! Đánh người gây thương tích mình cũng phải lụy phiền thôi.

Người vừa xuất hiện là một thanh niên hoàn toàn xa lạ, dáng người cao cao, gương mặt đẹp trai kiên nghị. Anh mặc kệ những đôi mắt nhìn anh ngơ ngẩn, thản nhiên bước tới nắm tay Thúy Liễu rồi rành mạch giải thích:

- Xin lỗi! Quý bà và quý cô có thể đã nhầm lẫn rồi. Làm sao cô này là người tình của chồng bà được vì cô ấy là người yêu của tôi. Chúng tôi hẹn nhau ở đây... nhưng vì tôi bận chuyện đến trễ một chút... không ngờ gây sự hiểu lầm cho bà và cô... Xin phép!

Anh chàng xa lạ vừa nói vừa giữ chặt tay Thúy Liễu kéo đi. Ông Dũng ngơ ngẩn không hiểu gì. Thúy Liễu rơi vào thế bị động giữa con người từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất chui lên. Tuy nhiên có một điều chắc chắn là anh chàng xa lạ đang ra tay giúp nàng.

- Khoan đã!

Bà Thu Trang lên tiếng:

- Cậu nói tôi làm... vậy hãy giải thích cho tôi biết tại sao người yêu của cậu lại ngồi chung bàn với chồng của tôi. Tận mắt tôi thấy ông ấy đưa tiền cho cô ta... vậy là làm đó sao? À! Hay là các người cùng một phe.

Chàng trai bật cười rồi nghiêm ngay nét mặt:

- Xin bà chớ có quá lời. Bao nhiêu thắc mắc của bà về nhà mà hỏi chồng của bà thì sẽ có lời giải đáp. Phần tôi, tôi vẫn nói rằng, tôi không cho phép ai xúc phạm đến người yêu của tôi. Có thể cô ấy đã quá giang chồng bà đến đây, có thể trong khi chờ đợi tôi, cô ấy đã ngồi chung bàn với chồng bà. Còn số tiền kia, có thể ông chủ rộng lượng cho nhưng cô ấy đã không nhận. Vì vậy mà cô ấy không có tội gì cả. Giờ thì chúng ta đi thôi. Anh xin lỗi em vì đã đến trễ... đã để cho họ hiếp đáp em. Thật không nên chút nào!

Chàng trai dắt tay Thúy Liễu đi thẳng ra ngoài. Bà Thu Trang nhìn theo rồi quay lại trừng mắt với ông Dũng:

- Thật vô ý hết sức! Người yêu gì chứ... phe cánh với nhau để thoát thân thôi. Còn ông nữa, về nhà phải nói rõ mọi chuyện. Tôi nghe mà không suông thì ông biết tay tôi!

Ông Dũng co rút cả người lại vì sợ, Ông gọi người trả tiền nước rồi lẻo đẻo theo vợ con ra về. Suốt dọc đường về ông cứ nghĩ:

“Xui mà hên, ở đâu có thằng nhóc nhảy ra cứu nguy thật là đỡ hết sức”.

- **C**ảm ơn anh đã cứu tôi!

- Không có gì!

Thấy đã đi khá xa rồi, chàng trai mới buông tay Thúy Liễu ra mỉm cười:

- Tôi biết cô vô tội mà. Những ông chủ giàu sang thường háo sắc như vậy.

- Nhưng sao anh biết là tôi vô tội?

Lại cười, nụ cười hiền hậu, chàng trai nói:

- Tại cô không để ý đó thôi. Khi nãy tôi ngồi sát bên bàn của cô. Xin lỗi, tôi không phải cố tình nghe. Chỉ tại hai người nói lớn quá tôi không muốn nghe cũng không được.

Thúy Liễu thở ra lắc đầu. Dường như nàng muốn cười nhưng không cười nổi:

- Đáng sợ quá! Cũng may mà có anh... nếu không, tôi đã...

- Ở hiền gặp lành mà. Cô xinh đẹp dễ thương, lại rất vững lòng trước mọi cám dỗ. Tôi là người hiểu chuyện, lẽ nào không giúp cô?

- Một lần nữa cảm ơn anh!

- Đã bảo không có gì đâu!

Mãi đến lúc này Thúy Liễu mới đủ tự tin nhìn kỹ vị ân nhân dễ mến của mình rồi hỏi:

- Tôi có thể biết tên của anh không?

- Tên của tôi là Hoàng Nhân. Còn tên của cô?

- Tôi tên Quế Hương...

Chợt Thúy Liễu giật nảy người lúng túng:

- Ồ không! Tên của tôi là Thúy Liễu!

Hoàng Nhân quay sang nhìn Thúy Liễu chăm chăm:

- Cô có hai tên à?

- Không phải! Tôi giới thiệu lộn tên.

- Thế Quế Hương là ai?

- Là bạn thân của tôi!

Hoàng Nhân nhú mày có vẻ khó hiểu nhưng rồi anh cũng gật đầu đồng tình:

- Thúy Liễu là tên của cô?

- Vâng!

- Giờ thì xong chuyện rồi... để tôi đón taxi cho cô về.

Vừa nói là đưa tay ngoắc taxi ngay, Hoàng Nhân mở cửa xe cho Thúy Liễu ngồi vào rồi lấy tiền đúi vào tay bác tài xế, bảo:

- Gửi tiền cho bác tài. Xin đưa cô này về nơi mà cô ấy muốn.

Nhìn tờ bạc một trăm ngàn mới tinh, bác tài xế vui vẻ gật đầu:

- Được mà!

Mang ơn người ta không biết lấy gì đền đáp, giờ lại để người ta trả tiền taxi nữa. Thúy Liễu kêu lên:

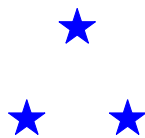
- Hoàng Nhân à! Tôi không muốn làm phiền anh quá vậy. Lấy tiền của anh lại đi. Tôi có tiền để trả mà.

Hoàng Nhân phớt lờ mấy lời của Thúy Liễu. Anh mỉm cười đưa tay lên vẫy chào nàng rồi nói:

- Không sao đâu mà. Tôi trả tiền taxi cho cô là cố tình muốn cô mắc nợ tôi đó. Hy vọng chúng ta sẽ còn gặp lại. Tạm biệt nhé!

Hoàng Nhân bước đi, chiếc taxi lao tới theo một chiều ngược lại. Thúy Liễu ngó ngoái lại mấy lần rồi ngồi im, mắt nhìn lơ đãng ra bên ngoài ô cửa xe mà lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Hoàng Nhân! Hoàng Nhân! Con người này thật tốt bụng, thật dễ mến. Nếu hôm nay không có sự hiện diện kịp lúc của anh ấy thì mình đã bị một vết nhơ để đời rồi. Hy vọng sẽ gặp lại... Có thể sẽ gặp lại hay không? Thúy Liễu mím môi thở hắt ra thầm nghĩ. Giờ thì tôi cũng đang nuôi hy vọng một ngày nào đó không xa tôi sẽ gặp lại anh. Người xưa có câu: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Tôi đang muốn tin vào điều này lắm.

Qué Hương bước vào nhà, nàng trông thấy Đặng Đức ngồi như một vị thần giữa nhà, vẻ mặt không vui. Còn Đặng Đức, vừa trông thấy Quế Hương thì bỏ nhào đến:

- Em đi đâu mà lâu về quá vậy. Anh chờ em, cái cổ muốn dài ra luôn. Theo anh vào bệnh viện mau.

- Bệnh viện?

Quế Hương tròn mắt kêu lên:

- Vào bệnh viện làm gì?

- Má của em đau... không hiểu đau cái gì. Mẹ của anh đóng cửa tiệm đưa bà vào bệnh viện rồi... Còn anh thì ngồi đây chờ em sốt cả ruột...

- Má...

Quế Hương lịm người đi một lúc, vẻ mặt thất thần. Đặng Đức ôm vai nàng đỡ dành:

- Chắc không sao đâu mà! Anh chở em vào bệnh viện. Ta đi thôi!

Quế Hương rung rung lệ. Đặng Đức chở nàng trên chiếc Honda cũ của anh. Chẳng mấy chốc thì đến bệnh viện:

- Chẳng biết má đang ở đâu?

- Chắc là phòng cấp cứu thôi.

Cả hai vội vã chạy tới trước cửa phòng cấp cứu thì gặp bà Loan đang lóng ngóng ở đó. Quế Hương run giọng:

- Dì! Má của con ra sao rồi? Má của con có nguy kịch lắm không dì?

Bà Loan thở dài, kéo Quế Hương ngồi xuống bên cạnh:

- Họ đưa má con vào trong đó cả giờ rồi chưa thấy ai ra cả. Hiền lành như má của con Trời Phật sẽ phù hộ... sẽ tai qua nạn khỏi thôi mà.

- Dì ơi! Con sợ quá! Má mà có mệnh hệ nào, tụi con làm sao sống nổi hở dì?

- Đừng có nói bậy! Hãy cầu Trời Phật đi không có sao đâu con.

Đây là lần thứ hai Đặng Đức nhìn thấy Quế Hương khóc. Một lần khóc vì vui bởi Vĩnh Tâm đỗ vào Đại học y khoa... và lần này, nàng đang lo cho bệnh trạng của má nàng. Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn thấy nước mắt của Quế Hương rơi là mỗi lúc con người của Đặng Đức như thay đổi hẳn. Anh thấy toàn thân mình như lớn phồng lên tràn trề sinh lực. Anh muốn lao tới ôm siết Quế Hương vào lòng che chở, bảo bọc nàng bằng chính sức mạnh của anh. Nhưng rồi cảm thấy ngược lại, quá bé nhỏ trước nàng.

Quế Hương ngồi im lặng nước mắt không ngừng rơi. Bà Loan thỉnh thoảng đưa tay vuốt dài lên lưng nàng, đỡ dành:

- Dì biết con rất thương má... nhưng chuyện gì cũng phải bình tĩnh mới được, đừng có tự mình rối tung lên. Kia! Bác sĩ ra rồi kia!

Bà Loan và Quế Hương cùng nhồm dậy chạy đến. Vị bác sĩ đi đầu dừng lại nói:

- Quý vị ai là thân nhân của bà Đào xin theo tôi!

Quế Hương gấp gáp nói:

- Tất cả chúng tôi đều là thân nhân!

Rồi mọi người cùng kéo đến phòng làm việc của bác sĩ để nghe ông giải thích:

- Hiện tại chưa thể kết luận chắc chắn vì còn phải đợi kết quả sinh thiết. Nhưng nếu đúng theo nghi ngờ chẩn đoán của chúng tôi thì cơ hội của bà Đào cũng đến tám phần chữa khỏi vì đây là một dạng nhẹ.

- Là bệnh gì vậy bác sĩ?

- Chúng tôi nghi ngờ bà Đào bị ung thư, nhưng rất may là mới khởi phát và phát hiện sớm.

- Ung thư à!

Quế Hương hoảng hốt kêu lên. Vị bác sĩ trấn an nàng:

- Giờ cũng chỉ là xét đoán thôi chứ chưa kết luận, vì thế cô không nên hoảng sợ. Và lại cơ hội chữa khỏi của bà Đào rất cao nên không có gì để bi quan.

Bà Loan nhăn mày lắc đầu:

- Xin lỗi bác sĩ! Bác sĩ nói sao nghe dễ quá nhưng chồng của tôi cũng bệnh thứ ấy mà qua đời, đâu có chữa khỏi.

- Y học tiến bộ. Với lại, mỗi trường hợp mỗi khác nhau, thưa bà.

Vị bác sĩ từ tốn:

- Bây giờ, điều mà quý vị cần làm là chuẩn bị tiền để điều trị cho bệnh nhân. Còn căn bệnh thì hãy tin tưởng giao cho chúng tôi.

- Thưa bác sĩ! Vậy chúng tôi phải chuẩn bị bao nhiêu tiền.

- Độ ba mươi triệu đồng!

Bà Loan nhìn Quế Hương ái ngại. Số tiền vài mươi triệu đồng đối với tình cảnh của Quế Hương thì quả là một số tiền khổng lồ.

- Bây giờ quý vị hãy đi làm thủ tục nhập viện cho bà Đào đi.

Quế Hương buồn bã:

- Thưa bác sĩ, khi nào tôi mới được vào thăm má của tôi?

- Chiều nay có thể thăm được rồi.

- Cảm ơn bác sĩ! Chào bác sĩ!

Quế Hương, bà Loan và Đặng Đức rời khỏi phòng bác sĩ ra ngoài. Sau khi làm thủ tục nhập viện cho bà Đào, mọi người cùng trở về nhà để đến chiều thì vào thăm bà Đào.

Về đến nhà, Quế Hương lúi lũi mang tâm trạng nặng nề đi về phòng riêng. Thời gian chậm chậm trôi, càng nghĩ cách kiếm tiền, Quế Hương càng lâm vào thế bí. Tìm ở đâu ra tiền đây? Làm sao có tiền để cứu lấy mạng sống của má. Má cực khổ một đời, chưa có được một ngày sung sướng. Hai đứa con tuy đã khôn lớn nhưng cũng chưa để má hưởng nhàn được ngày nào. Giờ má lại lâm vào căn bệnh nguy hiểm. Má không thể chết được cũng như hai đứa con không thể bơ vơ trên đời này quá sớm...

“Má ơi! Má ơi! Xin má hãy yên tâm đừng sợ hãi. Con gái của má sẽ bằng mọi cách kiếm tiền chữa bệnh cho má”.

Quế Hương bật khóc, lòng rối loạn. Bên ngoài, Vĩnh Tâm đã về. Nghe bà Loan và Đặng Đức thuật lại chuyện, anh đau đớn tung cửa vào phòng chị, nghẹn ngào gọi:

- Chị Hai!

- Vĩnh Tâm!

Quế Hương ôm chặt cứng Vĩnh Tâm, òa lên khóc nức nở:

- Em ơi! Chuyện chẳng lành rồi. Má của mình đã có chuyện rồi. Má cực khổ một đời giờ đây bỗng vướng phải bệnh dữ. Ông trời thật là không công bằng... lẽ ra nên để chị em mình bệnh thay cho má.

Hai mắt Vĩnh Tâm đỏ hoe. Anh ôm lấy chị, dỗ dành:

- Chị Hai à! Em biết rồi. Chị bình tĩnh lại đi!

- Phải rồi! Em học ngành y, em sẽ là bác sĩ. Em nói đi... bệnh của má có chữa khỏi không... hay là bác sĩ nói để trấn an.

- Không đâu chị! Có cơ sở điều trị, bác sĩ mới nói thế.

- Thật sao em? Thật sao? Thế thì mừng quá! Mừng quá!

Quế Hương cười qua làn nước mắt, Vĩnh Tâm đau xót:

- Má có thể sẽ được chữa khỏi. Nhưng chị à! Chị sẽ tìm ở đâu ra tiền? Em giúp được gì cho chị đây?

Quế Hương thở ra mỉm cười:

- Em chỉ cần giúp chị học giỏi là chị vui rồi. Còn tiền chữa trị cho má, chị sẽ lo liệu. Lâu nay chị làm thêm dành dụm được ít tiền. Còn thiếu bao nhiêu, chị sẽ mượn ở chỗ chị làm. Bà chủ của chị là người rất phúc hậu và hay làm việc thiện... chắc chắn chị sẽ được giúp đỡ thôi.

Vĩnh Tâm nghe chị nói thì vui mừng hy vọng hẳn lên:

- Chị à! Nếu thế thì chị phải cho em đi theo để cùng nói lời cảm ơn bà chủ của chị.

- Không cần đâu! Một mình chị lo là đủ rồi. Giờ chúng ta sửa soạn vào với má thôi. Đừng để má một mình tội nghiệp lắm.

Quế Hương vừa dứt câu thì bà Loan đã hiện ra ở ngưỡng cửa:

- Phải ăn cơm rồi mới được đi. Quế Hương trưa nay đã bỏ một bữa cơm rồi... Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ tới phiên con ngã bệnh thôi. Ngã bệnh rồi thì làm sao có sức làm việc mà hỏi mượn tiền bà chủ của con. Nè, dì tuy nghèo nhưng gom góp tất cả cũng được chừng chục triệu giúp bạn bè. Dì sẽ gom góp rồi đưa cho con để con lo cho má con chóng khỏe lại.

- Dì Loan à... con...

- Con không được nói lời từ chối tấm lòng của dì. Thôi, hai đứa ra dùng cơm rồi còn vào bệnh viện lo cho má của con nữa. Ra liền nhen!

Dì Loan nói xong đi ra ngoài. Vĩnh Tâm ngập ngừng nói với Quế Hương:

- Chị Hai? Mình có nên lấy tiền của dì Loan không? Đã ăn nhờ nhà của dì rồi, còn lấy tiền của dì nữa, em thấy ngại quá.

- Để chị tính xem. Nhưng nếu không lấy chắc dì Loan cũng không chịu. Em ra ngoài trước đi!

Vĩnh Tâm cũng đi ra ngoài. Còn lại một mình, Quế Hương tiếp tục thù người ra buồn bã. Thật ra thì nàng làm gì có tiền dành dụm kia chứ. Nàng vừa nói dối và nàng cảm thấy đau khổ vì đã nói dối. Nhưng biết làm sao hơn. Nàng muốn một mình chịu đựng tất cả, nàng không muốn Vĩnh Tâm lo rầu mà sa sút việc học của nó.